

af Kongerigets Finantser, idet vi nemlig bestandigt manglede den tydelige, klare Ansvarlighed, som vi forlangte. At jeg tilligemed det ærede Medlem stemte imod Fællesforfatningen, kan ikke være noget Ubeslaaende imellem os, men jeg har strax støttet, hvad der forekom mig fornøstigt og rigtigt, ved efter den kongelige Rundgjørelse af 31te October 1855 at paastaae, at vore Finantser skulde holdes særlige, adskilte fra Monarchiets. Denne Paastand har jeg stadigt gjentaget og af forskjellig Grund, fordi det var en Urimelighed, at vi havde et Finantsvæsen uden Klasse, et Finantsvæsen under deelviis Beskyttelse af en Mand, der ikke mødte her som ansvarlig, tillige af den Grund, at jeg var overbevist om, at det vilde svare Regning for Kongeriget at have sin egen Klasse; endvidere fordi der, naar een og samme Mand bestyrede de forskjellige Klasser, endskiønt vel Monarchiets Interesser i det Hele taget ikke kunne være særdeles forskjellige fra Kongerigets, end sige sjenndtlige — dog altid var Tilfælde, hvor en saadan Forening af Beskyttelse kom til at minde om, at Ingen kan tjene to Herrer i eet Par Skoe. Jeg siger ikke, at det bestemt var dette — men der var dog Noget i den Retning, kort sagt, mange forskjellige og, det forekommer mig, gyldige Grunde, der deeltes af Thingets Fleertal, som gjorde, at vi fra Begyndelsen paastode, at vi vilde have Kongerigets Finantser under vor egen Beskyttelse, vilde have dem sondret ud fra Monarchiets, og da det ikke kunde sættes igjennem, foreslog vi ved den første Ræsfelov, der blev vedtagen her i Thinget, at der skulde gøres den Forandring i Lovbøksket, at de Ord „den for Kongerigets Finantser ansvarlige Minister“ skulde sættes ind i det. Følgen deraf vilde være bleven, at der enten var blevet udnævnt en bestemt Finantsminister for Kongeriget, og dets Klasse altsaa unddragen Monarchiets Finantsministers Beskyttelse, eller at, overensstemmende med hvad der var blevet vedtaget og til Overflødighed udtalt her i Thinget, Monarchiets Finantsminister havde faaet Udnævnelse som Kongerigets ansvarlige Finantsminister tillige. Dette Forslag blev vedtaget her ved tredie Behandling med 61 Stemmer mod 13, og blandt dets Støttere, Udvalgets Fleertal, findes Navnet

„Tscherning“, der subsidiairt tiltraadte det, men selv havde stillet nogle andre Forslag, som ikke fandt Bifald i Thinget; ved den endelige Afstemning har det ærede Medlem, ligesom vi Andre af Udvalgets Fleertal, stemt for dette Forslag. Man kan altsaa efter min Mening ikke sige, at naar vi endelig, efter gjentagne Gange at have protesteret mod den Maade, hvorpaa Kongerigets Finantser vare ordnede, ere komne til det, som Thinget synes næstbedst om, at Hans Majestæt Kongen udnævner Monarchiets Finantsminister til her at møde som særligt ansvarlig Finantsminister for os, dette da er blevet os paatvunget. Som jeg allerede har ytret, er der ganske vist Tilfælde, hvor der kan være Ulemper forbundet med en saadan Forening; men der kan dog ogsaa være Tilfælde, hvor den kan være ret fordeelagtig; men selv om Ulemperne vare de fremherskende, siger jeg dog, at Thinget ikke kan have Noget at indvende imod en Ordning, som det selv har ønsket og fremkaldt; idetmindste forekommer det mig, at man først maatte forsøge, hvorvidt Opfyldelsen af det af Thinget gjentagne Gange ytrede Ønske vilde være til dets Tilfredshed eller ikke, men det er uberettiget at betragte det som Noget, der er os uvelkomment, eller Noget, der er os paatvunget. Søvrigt forekommer det mig, at dersom det ærede Medlem vilde være gaaet den rette Gang med sit Forslag, maatte han først have foreslaaet Thinget at tage en Beslutning, der gif ud paa, at den Minister, der møder her for Kongerigets Finantser, har ikke Thingets Tillid, og hvis dette ikke førte til, at den kongelige Udnævnelse blev tilbagetagen, saaledes at Ministeren gif af som Kongerigets særlige Finantsminister, saa stod jo det alleryderligste af alle yderlige Midler tilbage, nemlig at foreslaae Thinget, at nægte Finantsloven; det vilde, saavidt jeg skjønner, have været den rette Fremgangsmaade. Jeg skulde imidlertid ikke have stemt for nogen af Delene, og jeg troer heller ikke, at det store Fleertal i dette Tilfælde vilde have været tilbøieligt til at følge den ærede Rigsdagsmand. Jeg vil altsaa haabe, at han ikke faaer det Ønske opfyldt, som han udtalte, at vi skulde stemme med ham og saa tage alle de Følger, som deraf kunne flyde.